

SOLIDARNOŚCIOWY KORPUS WSPARCIA. ANALIZA, DYSKUSJA, REKOMENDACJE.

Jesienią 2020 roku uruchomiono program Wspieraj Seniora - Solidarnościowy Korpus Wsparcia Seniorów koordynowany przez Ministerstwo Rodziny i Polityki Społecznej. Program był zapowiadany jako ważne narzędzie pomocy osobom starszym pozostającym w częściowej lub całkowitej izolacji domowej w trakcie pandemii COVID-19. Założenia i cele Programu są słuszne, ale po przeszło 8 miesiącach jego funkcjonowania brakuje klarownych informacji o stopniu w jakim udało się odpowiedzieć na potrzeby osób starszych i uzyskać zaplanowane rezultaty w zakresie ich wsparcia. Tymczasem funkcjonowanie Korpusu przedłużono do końca 2021 roku.

ABC PROGRAMU

Program ruszył 20 października 2020 r. i został przedłużony najpierw do końca pierwszego kwartału 2021 roku, a następnie do końca 2021 roku. Jak poinformowało nas Ministerstwo Rodziny i Polityki Społecznej, wydłużeniu obowiązywania Programu nie towarzyszy **ŻADNA** zmiana w zasadach jego funkcjonowania, ani w grupie jego odbiorców.

Głównym celem powstania Korpusu jest pomoc osobom po 70. roku życia, które ze względu na stan epidemiologiczny, chcą lub muszą pozostać w domu i nie mają wsparcia w załatwieniu codziennych czynności takich jak: zakupy, sprawy urzędowe czy wyprowadzenie psa na spacer.

Z danych odpowiedzialnego za koordynację Programu Departamentu Pomocy Społecznej i Integracji Społecznej wynika, że najczęściej, bo około 25% zgłoszeń, dotyczyło dostarczenia posiłków i zrobienia zakupów (których koszt pokrywają sami seniorzy).

RAMY FINANSOWO-ORGANIZACYJNE

Koordynacją działań Korpusu, na poziomie gminnym, zajmują się ośrodki pomocy społecznej, zaś na poziomie krajowym Departament Pomocy Społecznej i Integracji Społecznej w Ministerstwie Rodziny i Polityki Społecznej. Początkowo przeznaczono na ten cel dofinansowanie z budżetu państwa w wysokości 100 mln złotych (a wraz z przedłużeniem Programu wygosparowano na ten cel dodatkowe 50 mln)[1].

Nie są to może ogromne nakłady w skali kraju, ale na tle innych segmentów polityki senioralnej - niemarginalne. Dla porównania, coroczny budżet Programu Opieka75+ to 56 mln złotych, a programu Aktywni + 40 mln złotych.

[1] [Będzie więcej pieniędzy dla samorządów na wsparcie seniorów \(portalsamorzadowy.pl\)](#).

Środki pochodzące z rezerwy budżetowej podzielono na województwa, proporcjonalnie według liczby osób starszych uprawnionych do uzyskania pomocy. Mogą one zostać przeznaczone przez gminy na zatrudnienie pracowników do realizacji zadania, zlecenie ich na zewnątrz organizacjom pozarządowym czy też zakup usług od prywatnych podmiotów. Możliwe jest też opłacanie wynagrodzenia samych pracowników OPS-ów. Kwota dofinansowania na realizację zadania dla gminy wynosi 80% całego budżetu, gmina musi zabezpieczyć 20% kwoty dotacji z własnego budżetu[2].

Ze wstępnych danych resortu na 2020 rok wynika, iż: *[...]do realizacji Programu przystąpiło 2019 gmin. Kwota, która została przekazana Wojewodom na podstawie złożonego przez poszczególne gminy zapotrzebowania wyniosła ponad 76 mln zł.*[3] Ministerstwo zastrzegło, iż *„szczegółowe dane[...] będą znane w drugim kwartale 2021 r. po opracowaniu przez resort sprawozdania końcowego z realizacji Programu „Wspieraj Seniora” w roku 2020.*”[4]

SYSTEM ORGANIZACJI POMOCY INDYWIDUALNEJ

Po pomoc można zgłosić się drogą internetową jak i telefonicznie. Na stronie internetowej wypełnia się formularz w którym należy opisać sytuację danej osoby, jej miejsce zamieszkania i zakres oczekiwanego wsparcia. Również tam znajduje się numer telefonu, pod którym możliwe jest zgłoszenie chęci udziału w Programie. Po otrzymaniu zgłoszenia pracownik infolinii przekazuje informacje do ośrodka pomocy społecznej na terenie gminy zamieszkania seniora. Ośrodki pomocy społecznej kontaktują się zaś z seniorami i ustalają zakres potrzebnych usług. Zasadniczo, zakupy czy usługi są realizowane przez pracowników danego ośrodka (np. pracowników socjalnych, pracowników administracyjnych, asystentów). Choć – jak czytamy w odpowiedziach na najczęściej zadawane pytania na stronie Programu - *„gmina może również podjąć decyzję o zatrudnieniu nowych pracowników, zleceniu realizacji tego zadania organizacjom pozarządowym, zakupie usługi od sektora prywatnego, współpracy z wolontariuszami, harcerzami, żołnierzami WOT, członkami ochotniczych straży pożarnych”*[5].

[2] Korpus Wsparcia Seniorów: największa aktywność w zachodniopomorskim, łódzkim i świętokrzyskim (Serwis Samorządowy PAP)

[3] Ministerstwo Rodziny i Polityki Społecznej, Departament Pomocy i Integracji Społecznej, Pismo z dnia 18 marca 2021 r. w odpowiedzi na pytania Rafała Bakalarczyka z 11 marca 2021 r., DPS-IV.72.9.18.2021.KSz, Warszawa, dnia 18 marca 2021 r.

[4] Tamże.

[5] Wspieraj Seniora! Najczęściej zadawane pytania odnośnie Programu! - GOPS Wiązowna (gops-wiazowna.pl)

Wsparciem w ramach Programu nie są objęte osoby, które już korzystają z usług opiekuńczych czy specjalistycznych usług opiekuńczych w ramach pomocy społecznej. Wykluczenie ze wsparcia w ramach korpusu seniorów, którym świadczone są usługi opiekuńcze w ramach OPS nie wydaje się przemyślanym rozwiązaniem, ponieważ zakres tych usług jest ograniczony godzinowo, są one również świadczone odpłatnie. Dla części osób otrzymywane usługi np. w wymiarze paru godzin dziennie mogą nie wystarczyć by zaspokoić ich potrzeby - a temu służy właśnie Program „Wspieraj seniora”.

SENIOR W POTRZEBIE TYLKO PO SIEDEMDZIESIĄTCE. CHOĆ NIE DO KOŃCA.

Do udziału w programie w charakterze biorców pomocy są uprawnione osoby po 70. roku życia. W wyjątkowych sytuacjach, pomoc w ramach Korpusu może objąć seniorów młodszych. Chodzi o przypadki, gdy ich sytuacja życiowa, rodzinna i zdrowotna uniemożliwia im zaspokojenie podstawowych potrzeb życiowych. Decyzję o objęciu wsparciem takich osób podejmują lokalne ośrodki pomocy społecznej. Z dostępnych informacji nie wynika, jaki realnie pułap dostępności programu, ze względu na wiek, jest uznawany przez różnych interesariuszy, np. lokalne Ośrodki Pomocy Społecznej.

Zdaniem niektórych podmiotów odpowiedzialnych za realizację Programu należałoby znieść wspomniane ograniczenia wiekowe, gdyż w potrzebie znajdują się nieraz osoby również młodsze niż 70 lat, ale uznawane za dojrzałe wiekiem, np. takie, które same pozostają w kwarantannie.

NIEJASNA KOMUNIKACJA PROGRAMU

Program w początkowej fazie wdrażania był mocno promowany przez ciała administracji centralnej. Wydaje się jednak, iż zabrakło precyzji i przystępności w prezentowaniu podstawowych informacji kluczowych, zarówno dla osób starszych mogących rozważyć wystąpienie o pomoc, jak i wolontariuszy mających stanowić najważniejszy zasób udzielający wsparcia w środowiskach lokalnych. Owocem ogólnikowej komunikacji

może być duża liczba zgłoszeń do programu przez osoby nieuprawnione lub takie, które sądziły, iż wykonywanie dla nich zakupów obejmuje również pokrycie ich kosztu.

Przykładem może być wizualna i merytoryczna strona www Programu tj. wspierajseniora.pl. Znajdujemy w niej zakładki „Dla seniora” i „Dla wolontariusza”, a w każdej z nich znajduje się gotowy formularz do wypełnienia. Brakuje natomiast dokładnego opisu Programu, form pomocy i zasad, według których ma być ona udzielana. Osoba odwiedzająca, chcąc uzyskać pomoc, nie dowie się z niej bezpośrednio kto udzieli pomocy, w jakim zakresie i na jakich zasadach, a także jakie formy pomocy nie są możliwe do zrealizowania. Natomiast osoba rozważająca dołączenie do programu w charakterze wolontariusza, nie uzyska klarownych informacji dotyczących spodziewanego zakresu godzinowego zaangażowania, preferowanych kompetencji oczekiwanych od wolontariusza, odpowiedzialności prawnej za wykonywane zadania czy możliwości uzyskania zaświadczeń formalnych. W zakładce „Pytania i Odpowiedzi” widnieją częściej informacje dotyczące walki z pandemią COVID-19.

W początkowej fazie funkcjonowania Programu na stronach rządowych, jak również na stronach wielu ośrodków go realizujących pojawił się rodzaj przewodnika zawierającego zbiór pytań i odpowiedzi[6]. Dobrze byłoby, aby tego typu wiedza była też dostępna na oficjalnej stronie Programu, gdzie informacji potencjalnie może szukać więcej odbiorców. Potrzebna jest aktualizacja, uwzględniająca także doświadczenia pierwszych miesięcy działania Korpusu.

Rozeznanie w Programie utrudnia również fakt, iż niemal przestało się o nim mówić w sferze publicznej. O ile w pierwszym okresie szeroko o nim informowano, to w kolejnych miesiącach zaangażowanie informacyjne i zachęty do udziału bardzo spadły. W parze z tym szła też coraz mniejsza liczba zgłoszeń do ośrodków (co potwierdziliśmy w kilkunastu OPS-ach) w miesiącach zimowych, w porównaniu z okresem jesiennym.

[6] [Przewodnik po realizacji Programu u Wspieraj Seniora w Gminach - Ministerstwo Rodziny i Polityki Społecznej - Portal Gov.pl \(www.gov.pl\)](http://www.gov.pl)

NIEWIELU WOLONTARIUSZY ORAZ BRAK INFORMACJI O ZAKRESIE I JAKOŚCI ICH ZAANGAŻOWANIA

Według danych Ministerstwa Rodziny i Polityki Społecznej, na koniec grudnia 2020 zarejestrowano blisko 18,5 tys. zgłoszeń seniorów i przekazano je do ośrodków pomocy społecznej. Z pisma jakie otrzymaliśmy w marcu z Departamentu Pomocy Społecznej i Integracji Społecznej czytamy: *„ze wstępnej analizy sprawozdań wynika, że liczba (...) zawartych porozumień z wolontariuszami (indywidualnymi) wyniosła 4 043, z Wojskami Obrony Terytorialnej - 9, z harcerzami 378 oraz Ochotniczą Strażą Pożarną - 32. Departament nie dysponuje danymi w zakresie informacji kim byli statystyczni wolontariusze, w podziale na wiek czy też inne kryteria”*[7].

Powyższe dane wskazują, że w skali kraju, na jedną gminę biorącą udział w programie, przypadło zaledwie po dwóch wolontariuszy, co jest efektem bardzo słabym. Ministerstwo Rodziny nie podaje natomiast informacji o tym, ile osób świadczy usługi wsparcia odpłatnie, tzn. jako pracownicy lub kontrahenci gminnych OPS.

WOLONTARIAT CYFROWY I WOLONTARIAT OZDROWIEŃCÓW

Oprócz działań bezpośrednich, na stronie Programu można również zgłosić swoją gotowość pomocy w ramach projektu „Cyfrowy wolontariusz”. Jego celem jest pomoc osobom starszym w załatwianiu spraw urzędowych za pośrednictwem internetu np. założenie Profilu Zaufanego umożliwiającego założenie Indywidualnego Konta Pacjenta i zapisanie się na szczepienie przeciwko COVID-19.

Kolejną inicjatywą jest „Wolontariat Ozdrowieńców” – skierowany do osób, które mają za sobą przejście zakażenia koronawirusem i chcą pomóc w opiece nad osobami starszymi mieszkającymi w domach pomocy społecznej[8].

[7] Ministerstwo Rodziny i Polityki Społecznej, Departament Pomocy i Integracji Społecznej, Pismo z dnia 18 marca 2021 r. w odpowiedzi na pytania Rafała Bakalarczyka z 11 marca 2021 r., DPS-IV.72.9.18.2021.KSz, Warszawa, dnia 18 marca 2021 r.

[8] [#WspierajSeniora](#) – „Wolontariat ozdrowieńców”

W trakcie opracowywania niniejszego raportu okazało się jednak, że połączenie informacji dotyczących funkcjonowania tych projektów nie jest tak łatwe, jakby się mogło wydawać. Zapewne dlatego, że liczbowe efekty tych programów są bardzo mizerne (w wypadku „Wolontariatu ozdrowieńców” lub wręcz niemal nierealizowane w praktyce (w wypadku komponentu „Cyfrowy Wolontariusz”).

Przykładowo, gdy na początku kwietnia wystosowaliśmy pismo do Departamentu Pomocy i Integracji Społecznej z zapytaniem o stan realizacji słabo spopularyzowanego modułu „Cyfrowy Wolontariusz” w odpowiedzi – którą, co warto pozytywnie ocenić, uzyskaliśmy bardzo szybko – pojawiła się tylko lakoniczna informacja, iż: *„Moduł „Cyfrowy Wolontariusz” realizowany w ramach Solidarnościowego Korpusu Wsparcia Seniorów koordynowany jest w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.”* Bez względu na to, gdzie usytuowany jest ten moduł, dobrze byłoby, aby instytucje odpowiedzialne za cały Program „Wspieraj Seniora” miały jednak wgląd w jego realizację i też dzieliłyby się tą wiedzą z opinią publiczną, choćby przez stronę Programu. W przeciwnym razie, nawet wartościowy i słuszny w założeniach mechanizm cyfrowego wsparcia, funkcjonować będzie poza społeczną świadomością i wiele osób, które mogłyby być zainteresowane wzięciem w nim udziału, nie dowiedzą się o nim.

Niepokojące jest również niewielkie zainteresowanie wspomnianym wcześniej Programem „Wolontariat ozdrowieńców”. Z informacji uzyskanych ze strony Departamentu Pomocy Społecznej i Integracji Społecznej z 8 kwietnia 2021 roku wynika, że: *„od momentu wprowadzenia do Solidarnościowego Korpusu Wsparcia Seniorów modułu pn. „Wolontariat ozdrowieńców” do tej formy pomocy zgłosiło się 170 osób. [...] Ministerstwo Rodziny i Polityki Społecznej nie posiada danych dotyczących liczby osób, które z takiego wsparcia skorzystały. Informacje w tym zakresie posiadają Domy Pomocy Społecznej korzystające z przedmiotowego wsparcia.”*[9]

Rozproszona i niepełna wiedza na temat funkcjonowania obu modułów utrudnia diagnozę, dlatego te formy pomocy cieszą się tak skromnym zainteresowaniem wolontariuszy i niewielkim poziomem ich konsumpcji przez seniorów.

[9] MINISTERSTWO RODZINY I POLITYKI SPOŁECZNEJ, DEPARTAMENT POMOCY I INTEGRACJI SPOŁECZNEJ, Pismo z 9 kwietnia 2014 roku w odpowiedzi na pytania zadane 7 kwietnia przez Rafała Bakalarczyka, DPS-IV.72.9.18.2021.KSz, Warszawa 9.04.2021 r.

OCENY PROGRAMU PRZEZ ORGANIZACJE PROSENIORALNE PRACUJĄCE Z OSOBAMI STARSZYMI W SPOSÓB BEZPOŚREDNI

Dyrektor Stowarzyszenia Mali Bracia Ubogich, kojarzącego od lat wolontariuszy i seniorów, Joanna Mielczarek zauważa:

W ubiegłym roku, niemal od pierwszego dnia ogłoszenia stanu pandemii, notowaliśmy w Stowarzyszeniu zwiększone zainteresowanie wolontariatem. Z pewnością przyczyniły się do tego informacje w mediach, które zwracały uwagę na potrzebę wsparcia seniorów. Co ciekawe, z naszych rozmów z zainteresowanymi wolontariatem, w tym czasie wynikało, że łatwiej było im wyszukać np. naszą organizację i zaproponować pomoc niż rozejrzeć się w najbliższym sąsiedztwie i sprawdzić czy ktoś obok nie potrzebowałby takiego wsparcia... Z czasem trochę się to zmieniło - w sukurs przyszły tutaj akcje "widzialnej ręki" czy innych rodzajów pomocy sąsiedzkiej, które ośmieliły ludzi do zapukania do sąsiadów i zapytania czy czegoś nie potrzebują."

Joanna Mielczarek zaznacza jednak, że wraz z upływem czasu, ta zwiększona skłonność do pomagania innym osłabła, choć potrzeby np. osób starszych nie zmały. Wobec tego, uruchomienie odgórnie mechanizmów stymulujących społeczne wsparcie dla seniorów wydawało się działaniem bardzo pożądanym:

W tzw. drugiej fali pandemii oddolne zaangażowanie w pomoc nie było już tak silne jak na wiosnę. Tymczasem potrzeba wsparcia seniorów nie zmniejszyła się, stąd pomysł na zainicjowanie Solidarnościowego Korpusu Wsparcia Seniorów oceniam pozytywnie. Trudno jednak dojść, kto faktycznie z niego skorzystał. Dane dostępne w mediach są rozbieżne, np. w listopadzie rząd podał, iż z prośbą o pomoc do Korpusu zwróciło się niemal 8 tysięcy seniorów, podczas gdy na koniec października informował o niemal 14 tysiącach telefonów na infolinię Korpusu z prośbą o wsparcie.

Program negatywnie oceniają eksperci z Fundacji Zaczyn (www.zaczyn.org), zajmującej się projektowaniem nowych rozwiązań dla starzejącego się społeczeństwa. Przemysław Wiśniewski, dyrektor Fundacji tłumaczy:

W Polsce mamy prawie 10 milionów osób starszych, a z programu wartego 150 milionów złotych skorzystało zaledwie kilkanaście tysięcy osób. Już to jest dobra miara porażki programu, którego komunikacja jest na tyle fatalna, że bardzo niewielu seniorów zdecydowało się poprosić w jego ramach o pomoc.

Instytucja koordynująca program tj. Ministerstwo Rodziny nie podaje do wiadomości podstawowych danych ewaluacyjnych, np. dotyczących tego ile godzin wolontariusze i pracownicy odpłatni poświęcali swoim działaniom i ilu z nich zostało w programie po ośmiu miesiącach, ilu seniorów realnie korzystało z programu i w jakim zakresie godzinowym, a także ile złotych była statystycznie warta jedna godzina pracy na ich rzecz wykonywanej przez pracowników i podwykonawców OPS-ów czy wolontariuszy, których obsługa w programie też kosztuje. Ministerstwo Rodziny bardzo dokładnie kwantyfikuje takie dane np. w ramach programów realizowanych na rzecz seniorów przez organizacje pozarządowe, ale same unika odpowiedzi pozostawiając wątpliwości w zakresie publicznego wykorzystania środków. Powinno być wiadome czy godzina wsparcia udzielanego seniorom kosztowała realnie złotych kilkanaście, kilkadziesiąt czy kilkaset.

Bardzo nam się nie podoba również dyskryminacyjne traktowanie wolontariuszy. Nie otrzymują oni za wykonywane usługi nawet symbolicznych benefitów, podczas gdy pracownicy OPS, świadczący te same usługi, otrzymują za swoją pracę, najczęściej w godzinach świadczenia etatowej pracy, dodatki finansowane z programu.

Z naszej wiedzy wynika, że wiele gmin realizuje ten program, delikatnie mówiąc, iluzorycznie, choć realnie rozlicza wydatki finansowane z programu. W kwietniu 2021 roku nasi pracownicy, pod prawdziwymi nazwiskami, zgłosili się poprzez formularz dostępny na stronie do świadczenia pomocy seniorom w gminach, z których pochodzą lub w których mieszkają. Jakkolwiek odpowiedź otrzymała tylko jedna osoba, z którą bardzo szybko skontaktował się pracownik społeczny z warszawskiej Woli.

W program angażuje się również Kancelaria Prezesa Rady Ministrów, która prowadzi komponent dotyczący wsparcia cyfrowego seniorów. Nasz pracownik zgłosił się do tego programu i uczestniczył w jednogodzinnym szkoleniu on-line, gdzie nie wymieniono nawet podstawowych form nawet

pomimo tego, że z ich terenu zgłaszali się wolontariusze i seniorzy. W wielu tych gminach pewnie są NGO'sy, które byłyby chętne do świadczenia usług seniorom i gotowe na ich skrupulatne rozliczenie.

Nie rozumiemy, dlaczego w Korpusie nie uczestniczą w ramach swoich obowiązków służbowych pracownicy setek domów i klubów Senior+, które w okresie pandemii bardzo ograniczyły swoje działanie. Przecież to właśnie osoby korzystające z tych klubów powinny być w pierwszej kolejności objęte pomocą świadczoną w ich domach w pełnym możliwym reżimie sanitarnym. Niestety, Korpus Solidarności to działanie wizerunkowe i nieskuteczne.

PODSUMOWANIE I REKOMENDACJE

Solidarnościowy Program Wsparcia Seniorów ma dobre założenia - otoczenie dodatkową opieką osób starszych w czasie pandemii jest bez wątpienia cenną inicjatywą. Dokładna analiza przynosi jednak kilka istotnych uwag:

1. Wydaje się, że na aktualnym etapie pandemii należałoby wsparcie w ramach tego Programu szerszej otworzyć na grupę wiekową 60-70 lat. Dodajmy, że osoby zbliżające się do 70. nawet jeśli są sprawne, nierzadko cierpią na różne choroby przewlekłe.
2. Polityka informacyjna, odnośnie Programu powinna ulec wzmocnieniu w wielu wymiarach. Samą stroną internetową poświęconą Programowi należałoby zdecydowanie rozbudować o dokładny opis różnych form pomocy, tak by była ona jeszcze bardziej przystępna zarówno dla samych osób starszych, jak i ich bliskich. Przydałby się też wykaz najczęściej zadawanych pytań odnośnie samego Programu wraz z wyczerpującymi odpowiedziami. Dokładniejszego opisu powinna też doczekać się formuła „Wolontariatu Ozdrowieńców” i „Cyfrowego Wolontariusza”, które w społecznej świadomości w ogóle są słabo kojarzone.
3. Przydałaby się szeroka promocja Programu także na poziomie lokalnym. Zarówno na internetowych stronach instytucji odpowiedzialnych za jego realizację - jak ośrodki pomocy społecznej lub ośrodki pomocy rodzinie, ale i przede wszystkim - w przestrzeni publicznej (np. w formie plakatów, ulotek w miejscach często

odwiedzanych przez osoby starsze). Tymczasem nawet na przejrzanych przez nas stronach internetowych ośrodków pomocy społecznej nie zawsze jest wyeksponowana informacja, że Program działa i jak można z niego skorzystać.

4. Konieczny jest monitoring, ewaluacja i sprawozdawczość Programu oraz dzielenie się z jej wynikami z opinią publiczną. Na stronach instytucji publicznych powinny być comiesięczne informacje, ile osób skorzystało z Programu, ilu wolontariuszy się zgłosiło. Jakie potrzeby są głównie zgłaszane i zaspokajane, jakie problemy i bariery identyfikowane przy ich określaniu i zaspokajaniu etc. Nadanie Programowi bardziej przejrzystej struktury, mogłoby pomóc w lepszym zarządzaniu nim i większej skuteczności w realizacji jego celów

5. Uporządkowania i ponownego przemyślenia wymaga ustalenie podziału zadań pomiędzy pracowników budżetowych angażowanych w działania Korpusu, a wolontariuszy lokalnych świadczących swoje usługi bez wynagrodzenia. Obecnie podział ten jest rozmyty, a praca wolontariuszy jest deprecjonowana co wpływa na obniżenie podaży ich usług. Za podobną pracę jedne osoby świadczące seniorom wsparcie uzyskują środki, inne – nawet znakomicie przygotowane do podejmowanych działań – nie otrzymują żadnej gratyfikacji. Istnieje również cała rzesza osób pracujących w rozmaitych prosenioranych inicjatywach, np. w Klubach Seniora czy Klubach/Domach Senior+, które w żaden sposób nie zostały włączone w działania Korpusu, choć są do tego najlepiej przygotowane. Jednocześnie gminy współfinansujące ich działania występowały o środki na dodatkowe gratyfikacje pracowników własnych ośrodków pomocy społecznej za realizowane przez nich czynności.

USŁUGI INSTYTUTU POLITYKI SENIORALNEJ

SeniorHub. Instytut Polityki Senioralnej realizuje:

- projekty badawcze własne, podejmowane z inicjatywy Instytutu i z wykorzystaniem naszego zespołu ekspertów;
- projekty badawcze partnerskie, prowadzone przy zaangażowaniu merytorycznym/finansowym innych podmiotów;
- projekty badawcze zlecone, prowadzone odpłatnie na zlecenie innych instytucji, m.in.: przedsiębiorstw, jednostek samorządu terytorialnego, podmiotów administracji centralnej.

Wykonujemy dla innych podmiotów działania z zakresu:

- opiniowania/testowania produktów i usług pod względem ich przydatności dla seniorów;
- projektowania/testowania innowacji technologicznych i społecznych dedykowanych seniorom;
- opracowywania diagnoz społecznych oraz formułowania dokumentów strategicznych;
- opracowywania diagnoz demograficznych;
- ewaluacji działań JST w zakresie efektywności prowadzonej polityki na rzecz seniorów;
- analizy sposobu i zakresu korzystania przez osoby 60+ z mediów, technologii i kultury;
- szkolenia kadr przedsiębiorstw, NGO i administracji w zakresie funkcjonowania osób starszych.

Dysponujemy:

- ośmioletnim doświadczeniem osób związanych z Instytutem, jego organizatorem „Fundacją Zaczyn”, pismem eksperckim „Polityka Senioralna” oraz podmiotami współpracującymi;
- ponad 50 ekspertami z kilkunastu dziedzin, którzy reprezentują instytucje nauki, samorządy,
- przedsiębiorstwa, środowiska innowacyjne;
- portfolio kilkudziesięciu projektów badawczych realizowanych z kilkudziesięcioma partnerami komercyjnymi, samorządowymi, pozarządowymi;
- potencjałem upowszechniania wyników badań i prowadzenia kampanii lobbingsowych
- poprzez współpracujących ekspertów i instytucje, kontakty z dziennikarzami branżowymi,
- wykorzystanie kanałów użytkowanych na potrzeby autorskich kampanii społecznych Fundacji Zaczyn, które pozwalają na dotarcie do ok. 2,5 miliona odbiorców, w tym z grona
- liderów opinii/high professionals.

KONTAKT W SPRAWIE RAPORTU

Patrycja Dubiał-Skiba – Koordynatorka Komunikacji

tel.: 519 466 541

e-mail: patrycja.skiba@zaczyn.org

www.seniorhub.pl

kontakt@seniorhub.pl